

„ЖИВОТ У КАПИМА ВОДЕ“

На пространим ливадама испод Златибора налази се Основна школа „Миливоје Боровић“ у Шљивовици. Школска зграда гледа на магистрални пут који нас води у Вишеград да посетимо чувени мост на Дрини. Недалеко од школе тече повећи поток испресецан са неколико дрвених и бетонских мостића.

Школа већ извесно време има проблем са водом. Загађена је и није за употребу, а понекад је уопште нема. Да би ученицима и радницима обезбедили несметан боравак у школи обезбеђена је вода из цистерни. То није било дугорочно решење, јер се вода врло брзо потроши.

Тек кад је нестало воде у школи схватили смо колико нам је неопходна. Од доласка у просторије школе па до краја часова вода постаје основна тема разговора ученика, наставника, родитеља који се ту случајно нађу, директора, секретара... Некад су ти коментари добронамерни, некад нервозни и непријатни за слушање. Појаве се, али ређе и духовите ситуације. Поставили смо питања ученицима како бисмо са њима поделили невоље које су нас снашле и прихватили и проследили њихове предлоге управи школе. „Вода нам је потребна, али је нема. И ако протекне јако је загађена. Ако бисмо имали апарат за воду добили бисмо бар воду за пиће,“ рекао је ученик осмог разреда.

Срели смо ученицу која нам је рекла: „Школска вода је неисправна, зато што је загађена фекалијама које се уливају у резервоар школске воде.“ Нисмо је питали одакле јој та информација, али смо ипак сазнали разлог загађења школске воде. Закључили смо да вода није ни за осталу употребу. Овај предивни амбијент у коме се школа налази нисмо могли да повежемо са проблемом са којим је суочена. Очигледно је у питању неодговоран однос људи према школи и деци која је похађају.

Видљиве последице недостатка воде су прљави и запуштени ходници, увело и клонуло цвеће по прозорима и полицама, неуредне учионице и непријатни мириси који се шире по школи. Све то утиче да је атмосфера у школи непријатна и напета. Запослени задужени за хигијену су немоћни и

немају услова за рад. Како би се проблем са водом за пиће решио набављен је апарат за воду. Ученици су задовољни зато што имају бар воду за пиће. Да не би дошло до већих компликација требало би што пре решити ову ситуацију. Сад су сви свесни да би долазак воде измамио осмех на лица ученика и запослених, обасјао прозоре наше школе.

Родитељи су више пута посећивали школу, предлагали решења, договарали се са директором и другим радницима школе. Постали су свесни да вода постаје локални проблем, напомињући да је пре 7-8 година воде било довољно и да је била квалитетна. „Свакодневно слушамо на телевизији и читамо у новинама да тамо негде нема воде. Нисмо могли ни претподставити да ће се и нама то десити,“ рече један забринути родитељ.

Вода је стигла у школу. Брзо заборависмо како нам је било без ње. Избриса она забринутост и неизвесност са наших лица. Нисмо се много распитивали како се то десило. Деца трче са часа физичког да перу руке, на часу ликовног слободно цртају и праве фигуре од глине, после ужине је и дање ред пред апаратом за воду. Цвеће весело маше ученицима који га у пролазу поздраве осмехом.

Кад смо изашли из школе и упутили се према главном путу, угледасмо онај наш поток који смо поменули на почетку репортаже. Са врба које су расле на његовим обалама лелујале су разнобојне, поцепане кесе. Тај приказ нас је растужио. Приближивши се угледали смо по дну потока кутије, флаше и разне врсте отпада који је зауставио покоји већи камен. Наш поток је постао простор за отпад и деловало је да једва чека да врбе олистају како би делимично сакриле његову срамоту.

Покушаћемо да објаснимо људима нашег краја да треба чувати природу. Надамо се да ће сваки човек на планети научити колико нам је природа потребна и да ће градити позитиван однос према њој.

Редакција новинарске секције наше школе

Драгана Станић, 8. разред, аутор текста
Кристина Станић, 8. разред, аутор цртежа

Вода је наше благо, морамо је чувати!

Годинама свет живи у загађеној средини. За то је највише крив човек.

